

– виконанням покладених на громадянина обов'язків (військового обов'язку, обов'язку, що виникає у зв'язку з отриманням паспорта: реєстрація постійного місця проживання, сплата мита за видачу паспорта, подання документів на обмін паспорта, зобов'язання зберігати паспорт і сповіщати паспортну службу у разі його втрати, обов'язки, що виникають у зв'язку з отриманням права керувати автотранспортним засобом, придбання зброї тощо);

– порушення органами управління або їх посадовими особами прав та інтересів громадян (відмова у прийомі на роботу у зв'язку з наявністю малолітніх дітей; відмова прийняти скаргу; незаконний арешт; притягнення до відповідальності; відмова у приватизації житла, гаража, дачі; відмова видати довідку, диплом, оформити документи; відмова приймати купюри дрібної вартості; відмова у збереженні місця роботи, житлової площі за громадянами, що проходять альтернативну (невійськову) службу тощо);

– порушення громадянином його правових обов'язків (порушення громадського порядку, правил користування міським транспортом, паспортних правил тощо);

– поданням громадянином скарги, заяви з приводу недоліків у роботі державних закладів, підприємств, організацій (несвоєчасна інвентаризація; погане забезпечення працівників матеріалами, обладнанням; недодержання техніки безпеки; невжиття необхідних заходів щодо порушників дисципліни тощо).

На мій погляд, основи адміністративних правовідносин, основним суб'єктом яких є ми – громадяни України, – це той мінімум правової інформації, яка повинна широко висвітлюватися і бути доступною будь-якому громадянину. Такий підхід, можливо, один з методів боротьби з так званим "правовим нігілізмом" українського суспільства. Однак, одночасно постає питання систематизації норм і правил адміністративного права.

Предмет адміністративного права складний для вивчення по своїй суті, як регульовані відносини в сфері державного управління, складність його збільшується в багато разів у зв'язку з відсутністю чіткої систематизації. Таким чином, відсутність прозорості адміністративного права, на мій погляд, багато в чому породжує сваволлю і корупцію в структурах державного управління.

Філіповська Н. Р.,
слухач 5-В курсу ННІЗДН НАВС.

АДМІНІСТРАТИВНА ДІЄЗДАТНІСТЬ ТА АДМІНІСТРАТИВНА ПРАВОВИЗНАЧЕНІСТЬ ГРОМАДЯН

За минулий час законодавство України істотно оновилося і стало займати ведуче положення в регулюванні суспільних відносин. Разом з тим настільки стрімкий темп законотворчості став однієї з причин безсистемності і хаотичності законодавства. Характерною рисою сучасного українського законодавства є його нестабільність, обумовлена істотними змінами і коливаннями економічного курсу, нескінченними перебудовами державного апарату, надмірною роллю суб'єктивного курсу.

Говорячи про галузь адміністративного права необхідно відзначити, що діючи на сьогоднішній день воно дотепер не повною мірою приведено у відповідність з Конституцією. У світлі цієї обставини адміністративне право не може в повному обсязі і систематично регулювати важливі відносини в області державного управління, наприклад: порядок розробки і прийняття управлінських рішень в органах загальної компетенції. Багато інститутів адміністративного права недостатнім чином досліджені, у свою чергу практика йде по шляху використання понять і категорій інших галузей права. Таким чином, нинішнє адміністративне право формується багатьма джерелами і, на жаль, відсутня єдина централізована воля з боку представницької влади, що могла б забезпечити однаковість. Тому що предметом регулювання адміністративного права є сукупність тих відносин, що складаються в сфері державного управління, розглядаючи громадянина, як суб'єкт адміністративного права, у дійсній ситуації особливо важливе дотримання конституційного принципу незалежності прав і свобод людини від сваволі держави. Володіння правами і свободами, на які не може зазіхати держава, робить людину, громадянина, самостійним суб'єктом, здатним самоствердитися як гідний член суспільства. Разом з тим відносини особистості і держави не вичерпуються обов'язком держави не зазіхати на права людини.

Громадяни як суб'єкти адміністративного права – це фізичні особи (громадяни України, іноземці, особи без громадянства та біженці), які виступають носіями прав та обов'язків у сфері виконавчої влади, передбачених нормами адміністративного права, і володіють при цьому необхідною правосуб'єктністю.

Громадяни складають найбільшу групу суб'єктів адміністративного права. Характерним для громадян як таких суб'єктів є те, що при цьому вони виступають як приватні особи, тобто є виразниками власних (особистих) інтересів, а не інтересів держави чи громадських об'єднань.

Головною особливістю становища громадян як суб'єктів адміністративного права є те, що вони виступають як приватні особи, тобто реалізують свої особисті, загальногромадянські права та обов'язки у сфері державного управління, а не права та обов'язки виконавчо-розпорядчих органів, громадських організацій чи посадових осіб.

Розглядати їх адміністративно-правовий статус найдоцільніше за допомогою аналізу:

- адміністративної правоздатності;
- адміністративної дієздатності;
- прав, які зумовлені адміністративним законодавством;
- адміністративно-правових обов'язків.

Адміністративна правоздатність – це здатність мати суб'єктивні права та обов'язки, передбачені нормами адміністративного права. Вона виникає з народження громадянина і припиняється з його смертю.

Адміністративна дієздатність – це здатність громадянина реалізовувати надані права і виконувати покладені на нього обов'язки.

Важливо зазначити, що адміністративна дієздатність не однакова для окремих груп і категорій громадян. Її зміст та обсяг залежать від низки факторів, до яких, насамперед, належать: вік, стан здоров'я, належність до

певних соціальних груп. Стан здоров'я є фактором, що виключає покладення на конкретних громадян деяких обов'язків. Так, на дійсну військову службу призиваються громадяни, стан здоров'я яких відповідає поставленим вимогам.

Належність до певних соціальних груп забезпечує громадянам додаткові права, характерні тільки для конкретної соціальної групи. Неодмінною умовою існування таких груп є їх адміністративно-правова детермінованість.

В адміністративно-правовій науці прийнято виділяти три групи прав громадян:

- соціально-економічні;
- політичні права та свободи;
- особисті права та свободи.

Муравська С. І.,
слухач 4-В курсу ННІЗДН НАВС.

ПАТРУЛЬНА СЛУЖБА МІЛІЦІЇ: ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Міліція є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

Міліція – це складова частина системи органів внутрішніх справ, які здійснюють державну виконавчу владу у сфері охорони громадського порядку. Міліція в Україні – державний озброєний орган виконавчої влади який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань. Віднесення міліції до органів виконавчої влади свідчить про те, що вона функціонує на основі конституції України, законів, прийнятих верховною Радою України, указів Президента України, і має для цього відповідні розпорядчі повноваження.

Віднесення міліції до органів виконавчої влади свідчить про те, що вона функціонує на основі конституції України, законів, прийнятих верховною Радою України, указів Президента України, і має для цього відповідні розпорядчі повноваження.

В даній науковій роботі будуть розглянуті питання про міліцію як орган державної виконавчої влади, який виконує в суспільстві функції захисту життя, здоров'я, прав і свобод громадян, власності, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, міліція є складовою частиною ОВС. В роботі також розглядається питання про основні завдання міліції, принципи її діяльності та права, її організацію та підпорядкованість, правову основу діяльності.

На сьогодні діє структура МВС України станом на 01.07.2012 р., згідно офіційного сайту МВС України <http://mvs.gov.ua>.

Правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, Закон України "Про міліцію", інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів